

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: Q. C. N., nar. X,
státní příslušnost X,
v ČR bytem X,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
se sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

za účasti

osoby a) J. C., nar. X
zúčastněné na bytem X,
řízení: b) N. T. A. N., nar. X,
bytem X,
zastoupena opatrovníkem, Městskou částí Praha 10,
se sídlem Vinohradská 3218/169, 100 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2023, č. j. CPR-44026-2/ČJ-2023-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje (dále též jen: „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 3. 9. 2023, č. j. KRPK-29501-34/ČJ-2023-190022 (dále též jen: „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), bylo žalobci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „*ZPC*“) správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států EU, byla stanovena na 5 let. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, které však žalovaná svým rozhodnutím ze dne 21. 12. 2023, č. j. CPR-44026-2/ČJ-2023-930310-V241 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“) zamítla jako opožděné dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též jen: „*správní řád*“).

Obsah žaloby

2. Jako primární pochybení žalobce vnímá, že správním orgánem I. stupně nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Došlo též k porušení § 50 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán I. opomněl zjišťovat skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Dále došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgán I. stupně nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala.
3. Žalovaná je v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu v případě podání opožděného odvolání povinna zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkum rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné odvolání jako podnět k zahájení takového řízení.
4. V případě, že došlo k podání opožděného odvolání žalobcem, byla žalovaná oprávněna jej zamítnout jako opožděné teprve poté, co přezkoumá, zda takovému rozhodnutí nebrání jiná zákonná překážka, např. rozpor s mezinárodními smlouvami, a zároveň za situace, kdy došlo správním orgánem I. stupně k přezkoumatelnému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Žalovaná byla zároveň povinna zajistit, aby napadené rozhodnutí bylo vydáno zákonným způsobem a obsahovalo veškeré zákonné náležitosti.
5. Pokud žalobce ve svém odvolání odkázal na nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, měla žalovaná zkoumat, zda namítaná nezákonnost rozhodnutí nemůže být důvodem pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení či vydání nového rozhodnutí. Svou logickou úvahu, již se žalovaná nad uvedeným zamýšlela, byla ze zákona povinna podrobně uvést v odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, aby ji bylo možné následně přezkoumat. K takovému přezkumu ale nedošlo. Žalovaná zcela pominula zmíněnou úvahu, napadené rozhodnutí je proto nezákonné z důvodu nepřezkoumatelnosti.
6. Nezákonnost rozhodnutí, jež by mohla vést k zahájení přezkumného řízení či obnovy řízení lze spatřovat také v tom, že správní orgán dostatečným způsobem nezhodnotil okolnosti soukromých a rodinných poměrů žalobce, který uvedl, že má na území ČR vážný partnerský vztah s občankou ČR, se kterou plánují uzavřít manželství. Uvedená

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nezákonnost ze strany žalované vyústila jak k zjevné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tak může být rovněž důvodem pro zahájení přezkumného řízení či obnovy řízení.

7. Napadené rozhodnutí je možné považovat za nezákonné také s ohledem na porušení § 119a odst. 2 ZPC, jakož i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
8. Případné vycestování žalobce by bylo zcela nepřiměřeně závažným zásahem do jeho práva na rodinný a soukromý život. Zájem ČR na dodržování mezinárodněprávních závazků zcela jednoznačně převažuje nad jejím zájmem na ukončení pobytu cizince, žalobce odkázal na judikaturu správních soudů, ze které vyplývá, že správní orgány jsou povinny při své činnosti respektovat mezinárodněprávní závazky ČR stejně tak, jako ústavněprávní předpisy.

Vyjádření žalované

9. Podle žalované podal žalobce odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně po uplynutí 10denní lhůty k odvolání, proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabylo právní moci. Žalovaná proto odvolání posoudila jako opožděné.
10. Pokud žalovaná ze spisového materiálu zjistí, že odvolání bylo podáno opožděně, zamítne jej podle § 92 odst. 1 správního řádu. V takovém případě odvolání nepřezkoumává postupem dle § 89 odst. 2 správního řádu, nýbrž jej zamítá z formálních důvodů. Žalovaná zkoumala opožděně podané odvolání ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu. Podle ní nebyly dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.

Posouzení věci

11. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná s rozhodnutím bez jednání souhlasila výslovně (sdělení z 8. 1. 2024), žalobce se na výzvu 11. 1. 2024 k vyjádření, zda s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí, nevyjádřil ve stanovené lhůtě ani do dne vyhlášení tohoto rozsudku. Proto se v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. má za to, že i on s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí.
12. Jak je patrné ze shora uvedené rekapitulace obsahu žaloby, uplatnil žalobce ve věci v podstatě jediný žalobní bod namítající vady v procesním postupu žalované skládající se ovšem z řady dílčích námitek.
13. S ohledem na to, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím, jímž bylo žalobcovo odvolání zamítnuto jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu, připomíná soud, že podle ustálené judikatury NSS platí, že rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

neprovedením odvolacího přezkumu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006-105, ze dne 27. 4. 2012, č. j. 5 As 111/2011-87, či ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 Azs 174/2017-51).

14. Předně je nutno uvést, že ani žalobce nečiní sporným, že by v projednávané věci skutečně podal odvolání opožděně, toliko namítá, že v takovém případě měla žalovaná zkoumat, zda nejsou dány podmínky pro přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně v přezkumném řízení, pro obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí.
15. Soud proto jen v krátkosti konstatuje, že ze správního spisu se podává, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 3. 9. 2023. V poučení obsaženém v tomto rozhodnutí byl žalobce upozorněn na to, že proti němu lze brojit odvoláním, přičemž odvolací lhůta činí 10 dnů ode dne oznámení daného rozhodnutí. Současně byl žalobce poučen, kam se odvolání podává a kdo by o něm rozhodoval. Z doručenky poštovní zásilky obsahující písemné vyhotovení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež je založena ve správním spise, plyne, že tato zásilka byla žalobci doručena do vlastních rukou dne 6. 9. 2023. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal prostřednictvím svého zástupce odvolání dne 4. 10. 2023.
16. Podle § 170 odst. 2 ZPC: *„Proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 10 dnů; jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.“*
17. Dle § 92 odst. 1 správního řádu: *„Opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.“*
18. Z citovaného plyne, že lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobci skončila v pondělí 18. 9. 2023. S ohledem na to, že žalobce odvolání podal až dne 4. 10. 2023, učinil tak nepochybně opožděně. Závěr žalované, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobcem podáno opožděně, je tedy správný. Stejně tak postupovala žalovaná správně, pokud v intencích § 92 odst. 1 správního řádu žalobcovo opožděně podané odvolání zamítla.
19. K jednotlivým žalobním námitkám pak soud při zohlednění shora zmíněné judikatorní praxe NSS konstatuje následující. Není zřejmé, čím konkrétně měl dle žalobce žalovaná porušit ustanovení § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti soud připomíná, že žalobní bod se dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. skládá z vyličení skutkových a právních důvodů (srov. k tomu obdobné závěry vyslovené v rozsudku NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52). Zásadně tedy nepostačuje, pokud žalobce toliko označí, která zákonná ustanovení měla být podle jeho názoru žalovanou porušena, aniž by po skutkové stránce vymezil, čím konkrétně se tak mělo stát (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud není oprávněn, tím méně povinen za žalobce domýšlet jeho žalobní argumentaci a sám vyhledávat skutečnosti, které by mohly být podřazeny pod žalobcem zmíněná ustanovení, a teprve optikou takto jím dotvořené argumentace přezkoumávat napadené rozhodnutí. Tím by soud nepřípustně vybočil ze své role nezúčastněného třetího a přejímal by pozici

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobcova advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Míří-li pak v této své argumentaci žalobce snad na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odkazuje jej soud na to, co již bylo uvedeno výše: přezkoumávaným rozhodnutím je napadené rozhodnutí žalované, které ovšem právě proto, že se jednalo o zamítnutí opožděně podaného odvolání, netvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek (proto také rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabývá v tomto případě samostatné právní moci). Za takové situace není možno „fingovat“, jakoby tu napadené rozhodnutí (a důvody pro jeho vydání) nebylo a k žalobním námitkám přezkoumat místo něj rozhodnutí správního orgánu I. stupně, protože napadené rozhodnutí se v daném případě vůbec věcnými důvody opožděně podaného odvolání nezabývá (viz rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 30/2011-93).

20. Pokud žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z jeho odůvodnění není seznatelné, jakým způsobem žalovaná usoudila o předpokladech k přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně v přezkumném řízení, o možnosti obnovy řízení či nového rozhodnutí, je třeba uvést, že tato skutečnost nemůže nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí založit. Zhodnocení těchto otázek nemá totiž žádný význam pro zamítnutí odvolání pro opožděnost, ale je rozhodné až pro další postup správních orgánů po zamítnutí odvolání pro opožděnost (viz rozsudek NSS ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012-32). Žalobce tedy může příslušným způsobem usilovat o to, aby správní orgány v jeho věci zahájily přezkumné řízení (např. podáním podnětu ve smyslu § 95 odst. 2 správního řádu), o obnovu řízení (např. žádostí dle § 100 odst. 2 správního řádu) či o nové rozhodnutí (§ 102 odst. 3 správního řádu). Absence vysvětlení, jak žalovaná o těchto možnostech usoudila, však nečiní její rozhodnutí nepřezkoumatelným.
21. Tvrdí-li žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné i s ohledem na § 119a odst. 2 ZPC, resp. čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, vybočuje z přezkumné pravomoci soudu v této věci. Jak již soud opakovaně uvedl, v případě, že je přezkoumáváno rozhodnutí, jímž bylo coby opožděně zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zabývá se soud pouze tím, zda bylo skutečně podáno opožděné odvolání, a zda tedy nebyla porušena žalobcova procesní práva tím, že jeho odvolání nebylo věcně projednáno. V posuzovaném případě soud zjistil, že žalobce skutečně podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně opožděné odvolání, a jeho procesní práva tedy nebyla porušena. Jelikož se napadené rozhodnutí vůbec věcnou stránkou projednávaného případu (správně) nezabývalo, není ani v soudním řízení správním možno tyto důvody přezkoumávat. Napadené rozhodnutí vychází z procesní situace, jež nastala tím, že žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně opožděné odvolání, čímž jsou stanoveny i meze jeho soudního přezkumu; ani v něm se tedy nelze zabývat problematikou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, ani možným zásahem do jeho práva na respektování rodinného života. Tyto skutečnosti bylo možno přezkoumat k řádně (tedy i včas) podanému odvolání, které však žalobce v posuzované věci nepodal.

Závěr a náklady řízení

22. Je tedy nutno konstatovat, že soud v intencích ustálené judikatorní praxe NSS přezkoumal, zda je napadené rozhodnutí zákonné potud, že žalobce skutečně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil opožděně podaným odvoláním. Zjistil

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

přítom, že tomu tak skutečně bylo. Žalovaná tedy zákonným způsobem rozhodla o zamítnutí žalobcova odvolání pro jeho opožděnost, čímž žalobcova procesní práva nijak neporušila. Námitky, které žalobce proti napadenému rozhodnutí v žalobě uplatnil, byly buď nekompletní, když namítaly jen porušení označených ustanovení správního řádu bez jakékoli skutkové argumentace, případně vybočovaly z přezkumného rámce věci, když směřovaly k posouzení věcných otázek, jimiž se však žalovaná nemohla v napadeném rozhodnutí (k žalobcem opožděně podanému odvolání) zabývat. Napadené rozhodnutí tedy není nezákonné.

23. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Procesně úspěšným účastníkem řízení byla žalovaná. Ta je však správním orgánem, jemuž podle ustálené rozhodovací praxe NSS nepřísluší náhrada těch nákladů řízení, které nepřevyšují náklady jeho běžné úřední činnosti, k níž patří i povinnost obhájit zákonnost svých rozhodnutí v řízení před správním soudem. Přítom soud nezjistil, že by žalované nějaké takto relevantní náklady v tomto řízení vznikly. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
24. O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení pak soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení má podle tohoto ustanovení právo na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil; na náhradu jiných nákladů má právo jen z důvodu zvláštního zřetele hodných. Soud nezjistil, že by osobám zúčastněným na řízení vznikly jakékoli náklady, které by jim bylo možno podle citovaného ustanovení nahradit. Proto rozhodl tak, že se osobám zúčastněným na řízení náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 21. února 2024

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce